

Arrest

nr. 339 832 van 20 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 april 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 maart 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt, samen met zijn broer, in april 2019 aangemeld als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Er wordt hem op 5 augustus 2019 door de Dienst Voogdij een voogd toegewezen, waarna een aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt ingediend.

1.2. Op 8 april 2019 stelt de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten van de Federale Politie vast dat het door verzoeker voorgelegde paspoort vervalst is.

1.3. Op 4 november 2019 wordt beslist dat verzoeker in het bezit mag worden gesteld van een attest van immatriculatie voor 6 maanden in toepassing van artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet.

1.4. Een leeftijdsonderzoek op 27 november 2019 wijst uit dat verzoeker een geschatte leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, waarna de Dienst Voogdij op 4 februari 2020 beslist dat de plaatsing onder voogdij gelet op verzoekers meerderjarigheid van rechtswege komt te vervallen. Vervolgens wordt ook de bijzondere verblijfsprocedure als niet-begeleide minderjarige stopgezet.

1.5. Bij brief van 18 juli 2020 dient verzoeker een eerste aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 14 oktober 2021 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard, omdat hierbij het vervalste paspoort werd voorgelegd. Op dezelfde dag wordt eveneens beslist tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 13 oktober 2022 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2021 verlengd tot en met 2 november 2022 gezien de opstart van een coachingtraject in het kader van ICAM-support. Op 10 november 2022 wordt dit bevel verder verlengd tot en met 7 december 2022.

1.7. Op 17 mei 2023 wordt het coachingtraject stopgezet, bij gebrek aan verblijfsopties in België en omdat verzoeker duidelijk aangaf niet te willen meewerken aan een vrijwillige terugkeer naar Ghana.

1.8. Bij brief van 22 mei 2023 dient verzoeker een tweede aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 13 mei 2024 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Op dezelfde dag wordt eveneens beslist tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Bij brief van 17 oktober 2024 dient verzoeker een derde aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 26 maart 2025 verklaart de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk en beslist hij tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot het onontvankelijk verklaren van voormelde aanvraag om verblijfsmachtiging is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.10.2024 werd ingediend door :

*[A., R.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Ghana
geboren te [...] op [xx.xx.2005]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat er op 04.04.2019 melding gemaakt wordt van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied, als niet begeleide minderjarige. Op 25.09.2019 dient betrokkene dan een aanvraag op basis van artikel 61/15 van de wet van 15.12.1980 in. In het kader hiervan wordt betrokkene op 06.11.2019 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Uit het leeftijdsonderzoek gevoerd op 27.11.2019, blijkt echter dat betrokkene de leeftijd heeft van 21.5 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar. Op 12.02.2020 wordt de aanvraag op basis van artikel 61/15 dan ook stopgezet en wordt zijn attest van immatriculatie ingetrokken. Op 24.06.2020 dient betrokkene een aanvraag 9bis in, waarbij hij gebruik maakt van een vals Ghanees paspoort. Deze aanvraag wordt dan geweigerd op 14.10.2021 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 17.11.2021. Op 22.05.2023 dient betrokkene een nieuwe aanvraag 9bis in, die negatief wordt afgesloten op 13.05.2024 en gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 16.05.2024.

Het feit dat hij verschillende familieleden zou hebben die legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of

consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familiebanden niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn in België opgebouwde privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene verwijst naar de aanwezigheid van zijn broer, zijn twee ooms en zijn grootvader. Echter, zijn broer beschikt evenmin over enig verblijfsrecht, betrokkenen kunnen er dus voor kiezen om samen terug te keren naar Ghana. Wat zijn oom betreft, zoals reeds aangehaald, de verwantschap wordt op geen enkele manier aangetoond. Hetzelfde geldt voor de grootvader en de andere oom, wiens persoonsgegevens niet verschaft worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een verklaring van de burgemeester van Leuven voorlegt evenals een verklaring van een leerkracht, een verklaring van zijn coach, zijn diploma secundair onderwijs en een verklaring opgesteld door zijn leerkracht lichamelijke opvoeding en de pedagogisch directeur. Echter, hieruit blijkt op zich niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Niettegenstaande betrokkene beweert hier als minderjarige toegekomen te zijn, legt hij geen enkel bewijs van opgebouwde persoonlijke vriendschapsbanden. De voorgelegde verklaringen werden opgesteld door personen die enkel in hun professionele hoedanigheid (als leraar, als coach) banden met betrokkene hebben. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Ghana uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen diplomatieke post is Ghana maar dat hij zich dient te richten tot de Belgische ambassade in Ivoorkust. Hij wijst op de lange afstand en op het feit dat hij niemand kent in Ivoorkust en dat hij bijzonder kwetsbaar zou zijn daardoor. Evenmin zou hij beschikken over de nodige financiële middelen om deze reis te ondernemen. Er zijn vele landen waar er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is. Personen die in die landen verblijven dienen zich te wenden tot de diplomatieke post van een Europese lidstaat in dat land waarmee de Belgische overheid samenwerkt of dienen zich te begeven naar een buurland om gebruik te maken van de diensten van de aldaar aanwezige Belgische diplomatieke post of zij dienen gebruik te maken van de mogelijkheid om aanvragen om machtiging tot verblijf vanop afstand aan te vragen. Bovendien zijn er regelmatig Ghanese onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Ivoorkust. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor ondersteuning, hij ondersteunde betrokkene, volgens hun verklaringen, ook reeds voor zijn komst naar België.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij als minderjarige het Rijk binnenkwam en dat de dienst vreemdelingenzaken onvoldoende belang hecht aan zijn geldig en authentiek Ghanees paspoort, waaruit blijkt dat hij geboren is 02.07.2005, wat dus zou inhouden dat hij wel degelijk op 14-jarige leeftijd naar België kwam. Echter, we merken op dat betrokkene momenteel meerderjarig is en dit reeds sinds 02.07.2023. Betrokkene toont niet aan waarom zijn binnenkomst als minderjarige een tijdelijke terugkeer als meerderjarige naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Volledigheidshalve wijzen we er op dat uit het administratief dossier ernstige twijfels blijken over de leeftijd van betrokkene, niettegenstaande betrokkene bij huidige aanvraag 9bis een authentiek Ghanees paspoort voorlegt, afgeleverd door de Ghanese ambassade te Brussel. Echter, dit paspoort werd afgeleverd op basis van een zeer laattijdige geboortakte (registratiedatum: 28.08.2019, dus meer dan veertien jaar na de geboorte van betrokkene). Hoewel deze geboortakte als authentiek beschouwd wordt, blijkt uit de beschikbare informatie van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken dat laattijdig geregistreerde geboortektes vaak worden gebruikt om de identiteit te kunnen aanpassen en dan vooral de leeftijd. Wat er ook van zijn, betrokkene is momenteel bijna twintig jaar en dus meerderjarig. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, daar zijn ouders overleden zijn en er enkel nog een oude oma rest die amper voor zichzelf kan zorgen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging. Zoals hierboven reeds opgemerkt, bestaat er ernstige twijfel over de leeftijd van betrokkene en was hij mogelijks reeds meer dan 19 jaar oud alvorens hij naar België kwam. Wat zijn beweerde prangende levensomstandigheden in Ghana betreft, waarom het overleden van zijn ouders, hiervan legt betrokkene geen enkel bewijs voor. Wat er ook van zij, betrokkene is geboren en getogen in Ghana en bracht er minstens veertien jaar van zijn leven door. Zijn verblijf in België, zijn opgebouwde banden en zijn integratie kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Uit het administratief dossier blijkt verder dat zijn 'oom' nog verschillende familieleden heeft in Ghana, waar betrokkene eventueel een beroep kan doen. Bovendien legt betrokkene geen bewijzen voor van zijn loutere beweringen. Het gaat om loutere verklaringen, wat onvoldoende is om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen familie meer heeft in Ghana en over onvoldoende middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op zijn scholing in België. Ter staving hiervan legt betrokkene volgend stuk voor: zijn diploma secundair onderwijs dd.30.06.2024. Het feit dat betrokkene hier naar school ging, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. We wijzen er op dat betrokkene, volgens zijn paspoort, reeds meerderjarig is sinds 02.07.2023 en dus niet langer leerplichtig. Het feit dat hij hier naar school is gegaan, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Betrokkene legt geen enkel stuk voor waauit blijkt dat hij momenteel nog steeds onderwijs geniet in België. Betrokkene toont niet aan waarom het feit dat hij hier scholing gevolgd heeft, een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij een getalenteerd voetballer zou zijn. Ter staving waarvan hij volgende stukken voorlegt: een evaluatie van KVK Tienen, een attest van Tienen dat hij deel uitmaakte van het beloftenelftal in seizoen 2022-2023, zijn spelersovereenkomst bij KFC Diest en verklaring van zijn coach en een verklaring van zijn leerkracht lichamelijke opvoeding. Echter, indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken of omdat hij alhier wenst te voetballen in de Belgische voetbalcompetitie dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al vijf jaar in België zou verblijven, dat hij bijzondere professionele en persoonlijke banden met de Belgische samenleving opgebouwd zou hebben, dat hij academisch succesvol zou zijn, dat hij sociaal en cultureel geïntegreerd zou zijn, dat hij het Nederlands zou beheersen, dat hij actief zou deelnemen aan het verenigingsleven, dat hij zich volledig aangepast zou hebben aan het Belgische maatschappelijke leven, dat hij een aanwinst zou zijn voor de samenleving, dat hij een ondersteunend netwerk gecreëerd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een doorgedreven integratie, dat hij grote kansen zou hebben op de arbeidsmarkt, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij vier getuigenverklaringen voorlegt evenals zijn diploma secundair onderwijs, evaluatie van KVK Tienen, een attest van Tienen dat hij deel uitmaakte van het beloftenelftal in seizoen 2022-2023, zijn spelersovereenkomst bij KFC Diest, een vrijstelling attest van de Vlaamse Trainers School en een brevet van eerste hulpverlening) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.10. Op 29 mei 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Bij arrest van 6 juni 2025 met nr. 327 860 gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voormeld bevel. Op 16 juni 2025 worden vervolgens zowel dit bevel als het inreisverbod ingetrokken.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

Voorafgaand aan de zitting maakt verzoeker een aanvullende nota over. In het annulatiecontentieux is de mogelijkheid tot het indienen van een "aanvullende nota" echter niet voorzien in de regelgeving. In deze aanvullende nota licht verzoeker bovendien enkel zijn actuele situatie toe, met name stelt hij dat hij op 6 juni 2025 werd vrijgelaten, dat hij nog steeds in België verblijft en dat hij intussen de nodige stappen heeft gezet om in dit land wettelijk te kunnen samenwonen met zijn Belgische vriendin. Op basis van deze gegevens kan hoogstens blijken dat verzoeker een belang behoudt bij huidig beroep, zonder dat deze verdere ontwikkelingen inzake zijn situatie op zich relevant zijn voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing. Deze dient immers te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen ervan. Met deze aanvullende nota wordt daarom geen rekening gehouden bij het verder onderzoek van het beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel aan wat volgt:

"ENIG MIDDEL

Afgeleid uit de schending van

- artikel 8 EVRM;*
- artikelen 9bis en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- de manifeste beoordelingsfout.*

1. Eerste onderdeel: schending van de motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht en redelijsheidsbeginsel

- Betreffende het feit dat er geen diplomatieke post is in Ghana*

In het principe-arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State dat het ontbreken van een Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst een "typische buitengewone omstandigheid" uitmaakt die aangevoerd kan worden door de aanvrager:

"dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van

herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van X X - Pagina 18 herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz;” De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaalde deze redenering in een arrest nr. 284.559 van 9 februari 2023:

“Hieruit blijkt dus dat het aangevoerde argument dat er in het herkomstland van verzoeker geen diplomatieke of consulaire post is een pertinent element is bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, aangezien het volgens het voormeld arrest – aangehaald door de gemachtigde in fine in de beslissing - als een typische buitengewone omstandigheid kan worden aangevoerd.”

In ditzelfde arrest stelde de Raad dat financiële overwegingen of het ontbreken van een familiaal netwerk onvoldoende zijn opdat er buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk of zeer moeilijk maken. Toch kunnen deze factoren in sommige gevallen niet buiten beschouwing gelaten worden, waardoor er een in concreto onderzoek uitgevoerd moet worden:

“De Raad kan in principe de gemachtigde volgen dat het aanhalen van niet over voldoende financiële middelen te beschikken of geen netwerk te hebben mogelijk in vele gevallen niet volstaat. Echter in casu heeft verzoeker wel elementen aangehaald in de aanvraag om dit te staven en blijken ook verschillende elementen in het administratief dossier die dit ondersteunen.”

Nog steeds in hetzelfde arrest – dat de indiening van een aanvraag tot machtiging van verblijf vanuit Pakistan voor een Afghaanse onderdaan betrof – oordeelde de Raad dat het relevant was om vast te stellen dat Pakistan niet het land van herkomst was van de aanvrager. Eveneens stelde de Raad vast dat de aanvrager reeds 10 jaar in België verbleef, waardoor zijn situatie niet vergelijkbaar was met de situatie van om het even welke Afghaanse onderdaan die een aanvraag tot machtiging van verblijf zou indienen vanuit de Belgische ambassade in Pakistan:

“Het argument dat verzoeker geen netwerk heeft in Pakistan kan in casu niet op redelijke wijze zonder meer als een loze bewering worden beschouwd. Niet alleen is Pakistan niet het herkomstland van verzoeker, bijkomend is de gemachtigde immers op de hoogte dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds tien jaar in België verblijft en dat hij samen met zijn oom en neef Afghanistan is ontvlucht en reeds in 2012 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. De gemachtigde is er ook van op de hoogte dat deze oom en neef in België subsidiaire bescherming hebben gekregen en verzoeker heeft ook in de aanvraag reeds gewezen op zijn band met zijn oom en dat ook gestaafd met een “stuk 11” waaruit inderdaad blijkt dat verzoeker werd ingeschreven als ten laste van zijn oom op hetzelfde adres als zijn oom en neef. De gemachtigde gaat in de motivering niet op zorgvuldige wijze in op dit stuk en deze situatie is dan ook, zoals verzoeker terecht aanstipt, niet zonder meer vergelijkbaar met die van om het even welke Afghaanse onderdaan die wel een aanvraag indient via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan.”

Verzoeker argumenteerde dat dezelfde redenering in casu gevolgd kan worden, in die zin dat Ivoorkust niet het land van herkomst van verzoeker is, die er zelfs nooit heeft verbleven en geen enkel netwerk heeft, en hij al inmiddels 6 jaar in België verblijft.

Door in het algemeen te stellen dat er “regelmatig Ghanese onderdanen een aanvraag indienen in Ivoorkust”, zonder concreet aan te tonen hoe dit voor verzoeker mogelijk is – die op 13-jarige leeftijd naar België kwam en nooit in het land is geweest, schendt verweerder de motiveringsverplichting.

• *Betreffende de minderjarigheid van verzoeker bij aankomst in België als buitengewone omstandigheid en schending van artikel 8 EVRM*

Verzoeker riep als buitengewone omstandigheid in dat hij in België is toegekomen op 13-jarige leeftijd en hier zijn scholing heeft doorlopen en geïntegreerd is, zodat zelfs een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken.

Verzoeker argumenteerde in zijn aanvraag waarom de leeftijdstest die uitgevoerd werd op 27 november 2019, geen impact heeft op de later vastgestelde identiteit en leeftijd van verzoeker, door middel van een authentieke geboorteakte en authentiek paspoort afgeleverd op 23 februari 2023.

In een arrest nr. 309.769 van 12 juli 2024 heeft Uw Raad reeds de leeftijd die door de Dienst Voogdij werd toegekend opzij geschoven, en de leeftijd die door de verzoeker opgegeven werd weerhouden, dit op basis van documenten die in een later stadium werden voorgelegd.

Zeer recent op 6 maart 2025 sprak het EHRM zich uit in haar arrest F.B t. België¹ over de leeftijdstest en stelde een schending van artikel 8 EVRM vast aangezien er automatisch overgegaan wordt tot een leeftijdstest zonder de kans te bieden aan de verondersteld minderjarige om op basis van een voorafgaand multidisciplinair onderhoud zijn leeftijd aan te tonen door middel van een minder intrusieve maatregel. Het Hof erkent hier ook dat, hoewel zij zich niet uitspreekt over de betrouwbaarheid van de leeftijdstest, de kwestie “veelbesproken blijft”:

[...]

Verweerder is onzorgvuldig en spreekt zichzelf tegen daar waar zij enerzijds stelt in de bestreden beslissing dat zij “het authentiek paspoort van verzoeker niet betwist, noch de geboorteakte die als authentiek beschouwd wordt”, maar anderzijds blijft in vraag stellen of verzoeker minderjarig was bij zijn aankomst in België.

Verzoeker verwijst naar de volgende passage's in de bestreden beslissing

- "niettegenstaande betrokkene bij huidige aanvraag een authentiek Ghanees paspoort voorlegt, afgeleverd door de Ghanese ambassade te Brussel, echter dit paspoort werd afgeleverd op basis van een laattijdig afgeleverde geboorteakte."

- "Hoewel deze geboorteakte als authentiek beschouwd wordt, blijkt dat laattijdig geregistreerde geboorteaktes vaak worden gebruikt om de identiteit te kunnen aanpassen en dan vooral de leeftijd."

- "er ernstige twijfel bestaat over de leeftijd van verzoeker en hij mogelijks reeds meer dan 19 jaar oud was alvorens hij naar België kwam"

Het is kennelijk onredelijk om enerzijds het authentiek karakter van een paspoort en geboorteakte te erkennen, zodat de juridische leeftijd van verzoeker vaststaat, leeftijd die op alle beslissingen wordt vermeldt en leeftijd op basis waarvan zijn rechtspositie in de maatschappij bepaald wordt, maar anderzijds argumenten te blijven halen uit een zogezegde twijfel die hierover zou bestaan.

Conform het Decreet betreffende gelijke onderwijskansen van 28 jun i 2002 en Artikel 1, §7 van de Wet van 29 juni 1983 betreffende de leerplicht, en gelet op zijn vaststaande minderjarigheid, was verzoeker onderhevig aan de leerplicht en heeft hij zijn middelbare scholing in België doorlopen.

Het administratief dossier bevat attesten van het volledig schoolparcours van verzoeker (stukken 8-12 aanvraag van 22 mei 2023), die qua scholing en integratie in België het traject gevolgd heeft van een minderjarige. Verzoeker vulde met zijn aanvraag van 16 oktober 2024 zijn dossier aan door middel van zijn behaalde diploma secundair onderwijs als stuk 6.

Hieruit blijkt dat hij is toegekomen op 13-jarige leeftijd en ingestapt in het OKAN-onderwijs aan het Sint-Albertus-College, waar hij 6 maanden bleef, om vervolgens in te stappen in het reguliere middelbare onderwijs eerst in het PISO en vervolgens in het Heilig Hart Instituut, waar hij instapte in het derde middelbaar.

Hij doorliep zijn middelbare school in België en volgde in de derde graad TSO Lichamelijke opvoeding en sport.

Nadat hij 18 jaar was geworden op 2 juli 2023, behaalde hij zijn diploma secundair onderwijs aan het Heilig Hartinstituut te Leuven op 30 juni 2024.

Uw Raad stelde reeds in haar arrest nr. 300912 van 1 februari 2024 dat "de schoolomgeving het leeuwendeel vormt van de sociale context van de middelbare scholier" en benadrukte het belang van de vormende jaren, ondanks de inmiddels meerderjarigheid:

[...]

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid worden vastgesteld. De overheid is verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken.

Verweerder kan dan ook niet redelijkerwijze volhouden geen rekening te moeten houden met de jonge leeftijd van verzoeker en zijn daaruit volgend schoolparcours in de zin van een potentiële schending van artikel 8 EVRM, louter en alleen op basis van de uitgevoerde leeftijdstest.

• *Betreffende zijn duurzame familiale verankering in België en het feit dat verzoeker geen familie meer heeft in het land van herkomst als buitengewone omstandigheid*

Verweerder benadrukt dat verzoeker zijn verwantschapsband met zijn oom niet zou aantonen en het louter om verklaringen gaat.

Wat betreft het feit dat hij geen familie meer heeft in Ghana, stelt verweerder dat het louter zou gaan om verklaringen zonder bewijzen en "uit het administratief dossier van zijn "oom" zou blijken dat verzoeker nog verschillende familieleden heeft in Ghana".

Opnieuw is het onduidelijk waar verweerder zich op baseert aangezien de oom van verzoeker juist verklaart aan MINTEH, verklaringen toegevoegd als stuk 4 aan de aanvraag:

[...]

Ver[w]eerder antwoordde ook niet op het volgende punt ontwikkeld op p. 14 in de aanvraag:

[...]

• *Wat betreft het voetbaltalent van verzoeker en zijn arbeidskansen als buitengewone omstandigheid*

[...]

Het wordt niet betwist dat verzoeker niet beschikt over een arbeidsvergunning die hem toestaat professioneel te voetballen in België. Uw Raad heeft echter al meermaals geoordeeld dat het feit dat verzoeker niet over een vergunning beschikt om te werken geen afdoende motivering is.

Verzoeker stelt vast dat hij in zijn aanvraag zijn voetbalcarrière en coachingdiploma had aangehaald als een buitengewone omstandigheid in de zin dat deze carrière een doorgedreven privé en professionele integratie aantoont en zelfs een tijdelijke verwijdering een potentiële schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.

Verzoeker verwees ook meermaals naar het feit dat hij niet professioneel kon voetballen, aangezien hij

daarvoor over een verblijfsvergunning moest beschikken, zodat hij op dit moment enkel amateurvoetbal kan spelen, hetgeen zich beperkt tot de privé-sfeer, hoewel dit talent hem kansen geeft op de arbeidsmarkt. Verzoeker verwees hiervoor concreet naar de voetbalcontracten die hij had afgesloten, naar verklaringen van zijn voetbalcoach en LO-leerkracht omtrent zijn sportief talent en toekomst en de kennis en vaardigheden die hij had opgedaan in zijn opleiding tot coach.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij niet in concreto onderzocht heeft welke invloed de aangehaalde elementen hebben op een schending van artikel 8 EVRM, en of deze elementen een terugkeer naar Ghana voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken.

Verzoeker meent dat verweerder de motiveringsplicht schendt, juncto artikel 8 EVRM, door niet concreet te motiveren in welke zin zijn voetbalcarrière en coachingdiploma geen bewijs kunnen uitmaken van zijn privéleven.

- De overige elementen zouden de gegrondheid van de aanvraag betreffen;

Verwerende partij somt de overige elementen van integratie louter op in de bestreden beslissing, en stelt dat deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase beoordeeld moeten worden. Nochtans vormen de aangehaalde elementen een bewijs van de reële banden die verzoeker heeft opgebouwd met de Belgische samenleving, waarbij een doorgedreven integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt die een terugkeer naar Ghana voor verzoeker onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk maakt. Deze elementen dienden dan ook in concreto onderzocht te worden in de ontvankelijkheidsfase, *quod non in casu*.

[...]

2. Tweede onderdeel: schending van het recht op een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM

Verwerende partij stelt dat een tijdelijke terugkeer van verzoeker naar Ghana geen schending inhoudt van zijn recht op een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

[...]

Uw Raad oordeelde in een arrest nr. 232.364 van 13 mei 2019 als volgt:

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.”

Uw Raad oordeelde in datzelfde arrest verder dat het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM en dat dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert deze begrippen niet. Het zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Een feitelijke beoordeling van de kwestie van ‘privé- en familielevens’ dringt zich op.

In een arrest nr. 237.116 van 18 juni 2020 oordeelde Uw Raad als volgt:

“Wat het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij in België betreft, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Finland*, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Grote Kamer, Slivenko/Letland*, §§ 95-96).”

Het begrip ‘privéleven’ is dus zeer breed en kan worden toegepast op verzoeker, die tijdens zijn verblijf in België relaties aanging met andere personen en een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen uitbouwde, zoals ook blijkt uit de stukken die hij bij zijn aanvraag tot machtiging van verblijf heeft gevoegd. Er is dus wel degelijk sprake van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM in hoofde van verzoeker.

Wat betreft de “fair balance” die moet worden gevonden oordeelde Uw Raad in bovenvermeld arrest nr.

232.364 van 13 mei 2019 als volgt:

“In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

(...)

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, §62).”

De notie ‘privéleven’ die in dit artikel vervat zit betreft eveneens relaties die aangegaan werden op professioneel en commercieel vlak, zoals blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo oordeelde het Hof in een arrest van 7 augustus 1996, C./België:

« 25. (...) Il y a donc établi aussi une vie privée au sens de l'article 8 (art. 8), laquelle englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial (...). »

Het EHRM stelt ook in een arrest van 5 september 2017, Barbulescu/Roemenië, dat het professionele leven de grootste kans biedt aan mensen om hun sociale leven uit te bouwen, in die zin dat ze een zeer groot deel van hun leven spenderen op het werk:

“71. The Court considers that the notion of “private life” may include professional activities (...). Restrictions on an individual’s professional life may fall within Article 8 where they have repercussions on the manner in which he or she constructs his or her social identity by developing relationships with others. It should be noted in this connection that it is in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity to develop relationships with the outside world (see Niemietz, cited above, § 29).”

Verweerder stelt als volgt in de bestreden beslissing:

[...]

Daar waar verweerder stelt dat er “bijkomende elementen van afhankelijkheid zouden moeten aangetoond worden, naast affectieve banden” en zich hiervoor meent te baseren op de rechtspraak van het Hof, wijst verzoeker erop dat Uw Raad reeds eerder benadrukt heeft dat dit niet het geval is:

[...]

Wat betreft het feit dat verzoeker geen bewijs zou voorlegd hebben van opgebouwde persoonlijke vriendschapsbanden aangezien “de verklaringen werden opgesteld in een professionele hoedanigheid” betwist verzoeker dit enerzijds, en wijst hij er anderzijds op dat opnieuw nergens uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat om te spreken van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, de sociale banden niet zouden kunnen voorkomen uit scholing of hobby’s.

Verzoeker betwist dat de banden die hij de laatste 6 jaren heeft opgebouwd zouden vallen onder “normale affectieve banden” en toonde aan dat de sociale banden die hij heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap dermate intens zijn dat het deel uitmaakt van zijn sociale identiteit, zodat ze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM vallen.

Hij verwijst hiervoor naar:

- De schoolattesten betreffende zijn schoolparcours en integratie (stukken 9-12 en 16-18 aanvraag van 22 mei 2023) en getuigenis van zijn leerkracht Mijnheer [G.], gevoegd als stuk 9 aanvraag 16 oktober 2024, die bevestigt “vanuit zijn hart” dat verzoeker perfect de Vlaamse taal spreekt, goed omringd is door vrienden en medebewoners en op een geëngageerde manier zijn leven hier uitgebouwd en leerkrachten [T. C.] en [J. B.] (stuk 14 aanvraag 16 oktober 2024) die attesteren over zijn inzet, plichtsbewustheid, discipline en toekomst in België ;

- De aangetoonde effectieve samenwoning met zijn oom [F.A.] sinds zijn aankomst in België (aangetoond met verschillende stukken uit het administratief dossier op p. 14 van zijn aanvraag)

- Het attest van de burgemeester van Leuven, Mijnheer RIDOUANI, die op basis van de verklaringen van de leerkrachten van verzoeker een gepersonaliseerd attest opgesteld heeft betreffende de integratie van verzoeker in Leuven; (stuk 8 aanvraag)

- De verschillende attesten, evaluatie’s, verklaringen en spelersovereenkomsten betreffende zijn voetbalcarrière, zijn talent en inzet. Zoals beschreven door Mijnheer [W.] “Steeds op tijd, nooit was een opdracht teveel. Discipline en beleefdheid waren zijn waarde.” (stukken 10-15 aanvraag 16 oktober 2024)

- De attesten rond de verdere opleidingen gevolgd in de sportwereld en cursus EHBO (stukken 17 – 18 aanvraag 16 oktober 2024)

Verzoeker voegde bij een eerdere aanvraag van 22 mei 2023 een getuigenis van zijn Belgische vriendin. Het jong koppel ging intussen uiteen, maar dit neemt niet weg dat verzoeker ook aantoonde sociaal-amoureuze banden onderhouden te hebben.

Verwerende partij heeft de gevoegde getuigenverklaringen volledig buiten beschouwing gelaten, louter omwille van het feit dat deze relaties op professioneel vlak zouden aangegaan zijn. Dit doet er echter geenszins toe. Evenmin begrijpt verzoeker in welke zin verklaringen over zijn sportief parcours zouden vallen onder professionele relaties.

Bovendien werden de overige elementen van integratie niet op afdoende wijze onderzocht, aangezien deze buiten beschouwing werden gelaten omdat zij de gegrondheid van de zaak zouden betreffen en niet de ontvankelijkheid ervan.

Verwerende partij diende in de bestreden beslissing een gedegen belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM, en na te gaan of de bestreden beslissing een disproportionele inmenging zou vormen in het recht op een privéleven in hoofde van verzoeker. Van dergelijke belangenafweging is in de bestreden beslissing onvoldoende sprake.”

3.2. Verweerder beantwoordt dit middel in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingen-wet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

De verwerende partij stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van ophoud in het buitenland.

Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Verzoeker hekelt dat de verweerder zich beperkt tot het opsommen van alle elementen die verzoeker heeft aangehaald in zijn regularisatieaanvraag om dan kortweg te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden. Verzoeker meent dat hij onvoldoende kan afleiden waarom zijn langdurig verblijf met respect voor de Belgische waarden en normen de aanvraag in België niet verantwoordt.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk, en op ruime wijze, ingaat op de voormelde elementen die verzoeker in zijn aanvraag heeft aangehaald en dat hij zich niet beperkt heeft tot een loutere opsomming van deze elementen. Het betoog van verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van artikelen 2 & 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing, betreft zijn kritiek de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bepaling waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker, die zich beperkt tot het louter herinneren aan zijn verblijf van jaren in België en dit met een beweerd opgebouwd privéleven met persoonlijke, sociale en economische banden blijft in gebreke om, in concreto, het onredelijke of disproportioneel karakter van de inmenging aan te tonen. (RvV, 30 juni 2015, nr. 148.802)

Waar verzoeker uit zijn lang en (voorgehouden) ononderbroken verblijf van 5 jaar en de elementen van integratie in België een buitengewone omstandigheid tracht te vormen, wordt herinnerd dat dergelijke stelling geen steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State. In de bestreden beslissing wordt in dit verband uitdrukkelijk gemotiveerd.

Zo stelde dit rechtscollege reeds “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)

Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake. Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat de elementen van integratie het voor hem onmogelijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, is de Raad van oordeel dat de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet foutief of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker herhaalt nogmaals dat er geen diplomatieke post is in Ghana, de gemachtigde is uitgebreid hierop ingegaan in de bestreden beslissing:

[...]

Daarnaast haalt verzoeker aan dat hij een getalenteerd voetballer is, hierop kan de verwerende partij meedelen dat indien verzoeker als professionele voetballer aan de slag wil in België, hij hiervoor de geijkte procedure moet volgen.

2. Verzoeker verwijst in zijn middelenhoofding naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, gezien de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten is. Verzoeker heeft in zijn beroepsverzoekschrift tav het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker ook op dezelfde dag is betekend als de onontvankelijkheidsbeslissing, reeds de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ingeroepen (RvV rolnummer 337.446).

3. In verband met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Wat de schending van het gezins- en familieleven betreft, haalt verzoeker aan dat zijn duurzame relatie met mevrouw [V.] is beëindigd maar dat hij toch verwijst naar haar getuigenverklaring.

Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Effectief beleefde nauwe persoonlijke banden, anders dan de gewone affectieve banden, zijn niet aangetoond.

Waar verzoeker uit zijn lang en (voorgehouden) ononderbroken verblijf van 5 jaar en de elementen van integratie in België een buitengewone omstandigheid tracht te vormen, wordt herinnerd dat dergelijke stelling geen steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State. In de bestreden beslissing wordt in dit verband uitdrukkelijk gemotiveerd.

Zo stelde dit rechtscollege reeds "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)

Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake. Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat de elementen van integratie het voor hem onmogelijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, is de Raad van oordeel dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet foutief of kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker verwijst naar arresten van Uw Raad kunnen we meedelen dat de arresten van Uw Raad geen precedentwerking hebben en ten tweede dat het niet om vergelijkbare zaken gaat.

Wat betreft de overige getuigenverklaringen kan de verwerende partij meedelen dat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, gezien de verklaringen uitgaan van vrienden en kennissen!

Verzoeker bewijst geenszins de schending van artikel 8 EVRM.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Er wordt geen ernstige middel voorgesteld."

3.3. De bestreden beslissing vormt een antwoord op een door verzoeker ingediende aanvraag voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat in zijn § 1, eerste lid luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Zoals verweerder reeds correct heeft uiteengezet, dient hij aldus – vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen – na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het komt de aanvrager toe om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hij wenst in te roepen en waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

In de bestreden beslissing oordeelde verweerder dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

3.4. Zoals ook duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, beriep verzoeker zich in zijn aanvraag onder meer op artikel 8 van het EVRM en het recht op eerbiediging van zijn in België opgebouwde privéleven als buitengewone omstandigheid. In het tweede onderdeel van zijn middel betwist verzoeker de beoordeling in de bestreden beslissing aan de hand waarvan verweerder op grond van dit verdragsartikel geen buitengewone omstandigheden heeft aanvaard.

3.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van ordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze verdragsbepaling definieert het begrip “*familie- en gezinsleven*” noch het begrip “*privéleven*”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip “*privéleven*” een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Het recht op eerbiediging van het privéleven omvat het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties met andere personen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

In dit verband wijst de Raad er verder op dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en/of privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair*

balance-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfs-aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van deze verdragsbepaling oplevert.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn beoordeling en belangenafweging heeft betrokken en of hij hierbij op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze heeft gehandeld.

3.6. Inzake artikel 8 van het EVRM beriep verzoeker zich in zijn aanvraag op een privéleven dat hij sinds april 2019 heeft opgebouwd in België, waarbij hij stelde zich perfect te hebben geïntegreerd, zijn middelbare school in België te hebben afgerond en het centrum van zijn belangen hier te hebben gevestigd. Hij voegde verschillende getuigenverklaringen om dit te staven.

Wat de concreet aangevoerde elementen van een privéleven onder artikel 8 van het EVRM betreft, wees verweerder er in de bestreden beslissing op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een tijdens een precair verblijf opgebouwd privéleven zeer strikt is en dat in de relaties tussen volwassenen sprake moet zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Verweerder ging vervolgens in op de verklaring van de burgemeester van Leuven en de verklaringen van leerkrachten, een coach en een pedagogisch directeur die verzoeker had voorgelegd ter staving van zijn sociale banden en privéleven. Hij merkte op dat het verklaringen zijn die zijn opgesteld door personen die enkel in hun professionele hoedanigheid banden hebben met verzoeker en hiermee geen bewijs voorligt van opgebouwde persoonlijke vriendschapsbanden. Volgens verweerder toont verzoeker hiermee niet aan dat hij bepaalde (sociale) banden heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit, zodat een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet blijkt. Om deze reden blijkt volgens verweerder evenmin dat verzoekers netwerk van sociale banden met België van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken.

De Raad merkt allereerst, samen met verzoeker, op dat nergens uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat vooraleer kan worden gesproken van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM er sprake zou moeten zijn van enige vorm van afhankelijkheid. Bijkomende elementen van afhankelijkheid worden in de rechtspraak van het EHRM enkel vereist opdat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten, nog als gezins- of familieleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verweerder kan evenwel de voorwaarde van afhankelijkheid niet toepassen bij de beoordeling van het beschermingswaardig karakter van het privéleven en heeft aldus niet in lijn met de rechtspraak van het EHRM het privéleven beoordeeld.

Ondanks de discussie over zijn werkelijke leeftijd is het verder op zich niet betwist dat verzoeker jarenlang school heeft gelopen in België en hij hier met succes zijn diploma secundair onderwijs heeft behaald. Rekening houdend met dit gegeven, kan de Raad verzoeker volgen in zijn standpunt dat het op basis van de voorgelegde stukken onzorgvuldig en kennelijk onredelijk is om te stellen dat de voorgelegde verklaringen niet kunnen getuigen van opgebouwde persoonlijke vriendschapsbanden in België of van banden met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die deel uitmaken van zijn sociale identiteit en die als privéleven onder de bescherming kunnen vallen van artikel 8 van het EVRM. Aldus blijkt evenmin dat verweerders

standpunt dat een tijdelijke terugkeer geen schending van artikel 8 van het EVRM vormt, steunt op een zorgvuldige en correcte feitenvinding. Het gegeven dat de voorgelegde verklaringen afkomstig zijn van personen die vanuit hun professionele achtergrond getuigen over verzoeker betekent nog niet dat hiermee niet ook het bewijs kan worden geleverd van persoonlijke vriendschapsbanden. Een van de leerkrachten getuigt zo bv. dat verzoeker *“goed omringd is door vrienden en medebewoners in Leuven”*. De burgemeester van Leuven getuigt van *“aanzienlijke stappen om zich te integreren en een waardevol lid van onze samenleving te worden”* en stelt dat verzoeker *“een voorbeeld is van succesvolle integratie en een waardevolle aanvulling is op onze samenleving”*. De professionele achtergrond van deze personen geeft hun verklaringen op dit punt enkel maar meer gewicht en objectiviteit.

Gelet op de voorgaande bespreking kan verzoeker worden bijgetreden waar hij stelt dat in het kader van de bestreden beslissing geen sprake is van een zorgvuldige en kennelijk redelijke beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het verweer in de nota met opmerkingen vermag geen afbreuk te doen aan deze vaststelling. Verweerder gaat er hierbij ook onterecht van uit dat slechts verklaringen van *“vrienden en kennissen”* voorliggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM moet bijgevolg worden aangenomen.

3.7. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van dit middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 maart 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS